

РЕШЕНИЕ

№ 1046

гр. София, 14.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 10-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на седемнадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Цветко Лазаров

Членове: Ралица Димитрова
Нина Стойчева

при участието на секретаря Теодора Т. Ставрева
като разгледа докладваното от Ралица Димитрова Въззивно гражданско дело
№ 20221000500629 по описа за 2022 година

С Решение № 60271/21/22.02.2022г., постановено по гр.д. № 4776/16г. на ВКС, III г.о. е отменено решение № 1132/03.06.2016г. , постановено по гр.д. № 812/16г. на САС и е върнато за ново разглеждане от друг състав на същия въззивен съд.

Въззивното производство е образувано по жалба на В. В. Т. срещу решение № 5418/24.11.2015г. на ОС-Благоевград, ГО, 8 състав, постановено по гр.д. № 227/14г.

Жалбоподателят излага, че обжалваният съдебен акт е неправилен, постановен в нарушение на материалния закон и на процесуалните правила. В жалбата се излагат фактите относно наказателното преследване срещу него. Посочва се, че ЕЗА от 27.11.2007г. е издадена с цел задържането му за провеждане на наказателно преследване и не е отменена. Едва на 08.02.2011г. е издадена нова ЕЗА с цел привеждане в изпълнение на наложено наказание, но и към този момент първата ЕЗА е продължавала да поражда действие. Поради това ответникът е бил уведомяван многократно от Дирекция „Международно сътрудничество“ на МВР за необходимостта да представи оригинала на ЕЗА и превод за целите на провеждане на процедурата по

задържането му от различни съдилища на ЕС. Въззивникът е бил задържан в Кралство Испания въз основа на ЕЗА от 27.11.2007г., което е отразено в акт-декларация за задържане, в който е посочено, че следственият съд е разгледал ЕЗА с № ШИС W0000000007861100001, издадена на 27.11.2007г. от съдия в КОС, както и в протокол от съдебно заседание, проведено пред следствения съд на 07.12.2011г. По делото са събрани убедителни доказателства, че въззивникът е преведен в РБългария въз основа на ЕЗА, издадена от КОС. Поради това е бил лишен от възможността да поиска от испанския съд да упражни правомощията си по чл.4а, т.1, б. „г“ и т.3от Рамково решение 2002/584 ПВР и да откаже да изпълни ЕЗА. Бил е лишен от правото да поска възобновяване на съдебното производство, водено срещу него в противоречие с гаранциите, предоставени в чл.4а, т.1 от същото РР, както и от възможността по чл.4, т.6 от същото РР да изтърпи наказанието си в страната, в която има трайно установени връзки. Поддържа, че първоинстанционният съд е направил неправилна оценка на събраните доказателства, поради което е постановил необосновано решение. Той е допуснал нарушение на правилата на логическото мислене и юридическата логика, което е довело до грешни изводи. Неправилно е прието, че жалбоподателя е бил предаден въз основа на ЕЗА от 2011г., че е узнал за осъждането си през 2009г., че е представляван редовно в наказателното производство пред съда. Затова е приел неправилно, че липсва причинна връзка между поведението на ответника и настъпилите вреди. Първоинстанционният съд е оставил без уважение искането му за изискване на пълната прокурорска преписка по изпълнението на ЕЗА.

Затова моли въззивния съд да отмени атакуваното решение.

Окръжен съд – Кюстендил в депозиран в срок писмен отговор е заявил, че жалбата е неоснователна, а обжалваното решение е правилно и не страда от посочените в жалбата пороци.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните доказателства в първоинстанционното и въззивно производство по реда на чл.235, ал.1 от ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

ОС- Благоевград е сезиран с иск по чл..4, пар.3 от ДЕС за нарушение на общностното право. В исковата молба ищецът В.Т. твърди, че е български

гражданин и изтърпява наказание лишаване от свобода. Сочи, че през 2002г. срещу него е образувано наказателно преследване, свързано с кражба на автомобил в гр. Кюстендил. На 28.02.2005г. ОП-Кюстендил е внесла в ОС-Кюстендил обвинителен акт срещу него и още три лица. Било е образувано нощд. № 184/2005г. С протоколно определение от 07.10.2005г. на ОС-Кюстендил марката му за неотклонение е променена в „задържане под стража“, тъй като не се е явил за участие в съдебно заседание. С определение от 27.11.2007г., постановено по нощд № 184/05г. съдът е разпоредил да се издаде Европейска заповед за арест/ЕЗА/, тъй като се намира в Кралство Испания. Целта ѝ е била провеждане на наказателно преследване срещу него. В задочно проведеното наказателно производство е постановена присъда № 3/21.01.2009г., с която ищецът е бил признат за виновен по повдигнатото обвинение и същата е влязла в сила. След този момент ОС-Кюстендил не е издал нова ЕЗА, в която целта трябва да бъде „привеждане в изпълнение на наложено наказание“. В изпълнение на вече издадената ЕЗА от съда ищецът е задържан в Кралство Испания с цел провеждане на наказателно преследване и е бил предаден на властите в РБългария. Поради това той е лишен от правата му по чл.4а, т.1 б. „г“ и т.3 от Рамково решение № 2002/584/ПВР от 13.06.2002г. на Съвета, изменено с Рамково решение № 2009/299/ПВР от 26.09.2009г. на Съвета, а именно да поиска от испанския съд да откаже да изпълни ЕЗА. Поради задържането с цел провеждане на наказателно преследване е лишен от правото да поиска възобновяване на съдебното производство, водено срещу него в противоречие с гаранциите в чл.4а, т.1 от РР № 2002/584/ПВР. Във връзка с това му е отнета възможността да поиска да изтърпи наложеното му наказание в страната, в която има трайно установени връзки. В исковата молба се сочи, че при възобновяване на делото по отношение на задочно осъдено лице се прилага чл.423 от НПК. При дадени гаранции по реда на чл.4а, т.1 от РР № 2002/284/ПВР съдът е длъжен да възобнови производството при направено искане без да преценява дали лицето, което е осъдено задочно, е знаело за съдебното производство срещу него на основание чл.423, ал.5 от НПК. Ищецът посочва, че на основание чл.288 от ДФЕС решенията, адресирани до държавите – членки са задължителни за всички органи на държавата, в която те са адресирани, включително на съдилищата ѝ. Посочена е практика на СЕС в тази връзка. За него е възникнало правото да поиска обезщетение за вредите, които е търпял

от нарушения на правата му, произтичащи от правото на ЕС от националните органи, допринесли за нарушението. Според принципа на равностойност всички национални процесуални норми се прилагат еднакво към жалбите/исковете, основаващи се на нарушение на правото на ЕС. Поддържа, че ответникът ОС- Кюстендил не е спазил върховенството на правото на ЕС и на задължителната практика на СЕС по тълкуване и прилагането му във връзка с издаване на нова ЕЗА. Съдът не е издал нова ЕЗА след постановяване на задочната присъда с цел привеждане в изпълнение на наложеното наказание и не е уведомил компетентните органи, че оттегля ЕЗА от 2007г. или че тя е загубила действието си, поради влязлата в сила присъда по нохд. № 184/2005г. Видно от наказателното дело е, че ищецът е предаден на българските власти именно въз основа на нея. Поради това компетентният испански съд не е могъл обективно да разгледа и да се съобрази с изискванията на чл.4а от РР № 2002/584/ПВР, тъй като не е бил уведомен за задочната присъда. ОС- Кюстендил е бил длъжен служебно да приложи общностния регламент и задължителните в него указания на СЕО за тълкуването му. Ищецът е претърпял сериозни неимуществени вреди от поведението на ответника, свързани с правото на свобода и лична неприкосновеност, както и на правото му на преразглеждане на съдебния процес. Затова моли съда да осъди ОС-Кюстендил да му заплати обезщетение от 180 000лв. за неимуществени вреди, в едно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба.

В депозиран писмен отговор в срока по чл.131 от ГПК ответникът ОС- Кюстендил е заявил, че предявеният иск е недопустим, тъй като не са изложени конкретни твърдения, на базата на които да е възможно квалифицирането му по някоя от хипотезите му на чл.2 от ЗОДОВ. Той е неоснователен. През 2002г. срещу ищеца е започнало наказателно производство, когато е бил привлечен като обвиняем с постановление от 26.09.2002г. През 2005г. ОП-Кюстендил е внесла в ОС-Кюстендил обвинителен акт, въз основа на който е образувано нохд.№ 184/2005г. Ищецът не се е явил пред съда и поради това с определение от 07.10.2005г. по отношение на него е взета мярка за неотклонение „задържане под стража“. След като местонахождението му в страната не е установено, въпреки издирването от полицията, на 27.11.2007г. съдът е постановил издаване на ЕЗА по отношение на ищеца на основание чл.56, ал.1 ,т.2 от ЗЕЕЗА.

Присъдата по делото е постановена на 21.01.2009г. и е влязла в сила на 23.03.2010г. на 08.02.2011г. от ОП-Кюстендил е издадена ЕЗА спрямо В. Т. с изпълнение на присъдата. Към момента на издаване на ЕЗА от ОС-Кюстендил е действало РР № 2002/475/ВР от 13.06.2002г., изменено с РР 2002/584/ПВР относно европейската заповед за задържане и процедурите по предаване на лица между държавите-членки. Рамковите решения нямат директен ефект за държавите – членки и трябва да бъдат транспонирани във вътрешното им право. С РР № 2009/299/ПВР е от 26.02.2009г., с което е създаден чл.4а, на който се позовава ищеца. Последното рамково решение е трябвало да се транспонира от РБългария до 28.03.2011г. и това е станало с ДВ бр.55/11г. Затова ответникът сочи, че нито към издаването на ЕЗА от него, нито към постановяване на присъдата, не е съществувало задължение за него да предоставя на изпълняващата държава сочените в чл.4а от РР 2009/299/ПВР гаранции. Оспорва твърдението на ищеца, че е бил лишен от възможността да поиска от испанския съд да упражни правомощията си по чл.4а от РР 2009/299/ПВР и да откаже изпълнение на ЕЗА поради поддържания в исковата молба пропуск. Изпълняващата държава има право да иска гаранции при предаване на лицето и испанските власти са могли да ги поискат. Липсата на активност от тях не може да се вмени в негова вина. Оспорва твърдението му, че му е било нарушено правото да поиска да изтърпи наказанието в Кралство Испания. Преценката за това е прерогатив на изпълняващата държава. Предаването на ищеца на българските власти е станало на 16.12.2011г. въз основа на ЕЗА, издадена от ОП-Кюстендил на 08.02.2011г. като орган по изпълнението на влезлите в сила присъди на основание чл. 56, ал.1, т.1 от ЗЕЕЗА. Счита, че не са налице порочни действия или бездействия, или негови актове, от които ищецът да е търпял вреди, чието репарирание се търси.

Не се спори, че срещу ищеца и още три лица е внесен обвинителен акт за извършено престъпление по чл.196а във вр. с чл.195, ал.1, т.3, пр.2ро, т.5 и т.7 във вр. с чл.28, ал.1 от НК/само срещу В. Т./, по който е образувано нохд. № 184/2005г. пред ОС-Кюстендил. Съдебното производство е приключило с постановяване на присъда № 3/21.01.2009г., с която В. Т. е признат за виновен по повдигнатото му обвинение и е осъден на лишаване от свобода за срок от 15 години. Присъдата е влязла в сила на 23.03.2010г.

Безспорно е, че с определение от 27.11.2007г. на ОС-Кюстендил е разпоредено издаването на Европейска заповед за арест/ЕЗА/ по отношение на ищеца. Такава е издадена с превод на английски и испански език.

Не се спори, че по прокурорска преписка П-8/2010г. на ОП-Кюстендил е издадена ЕЗА № П-8/10г. на 08.02.2011г. във връзка с влязлата в сила присъда на ОС- Кюстендил. В нея е отбелязано, че тя е постановена задочно. Видно от приложеното в преписката е, че с писмо от 08.12.2011г. е изпратена ЕЗА от 08.02.2011г. на компетентните испански власти във връзка със задържането на В. Т. на 05.12.2011г. в Кралство Испания.

С постановление от 13.12.2011г. на прокурор от ВКП е възложено на ГД „Охрана“ при МП чрез упълномощени служители на дирекцията да приемат на 16.12.2011г. на летище Барахас в Мадрид, Кралство Испания ищецът В.Т.. В него е посочено, че задържането му е въз основа на ЕЗА от 08.02.2011г.

От писмо с рег. № А-6993/21.04.2011г., изходящо от МВР, Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ се установява, че ищецът е регистриран в ШИС на основание ЕЗА, издадена от испански съд, както и от България с № W000000000786100001 с цел екстрадиция на основание ЕЗА № П-8/10 от 08.02.2011г., издадена от ОП-Кюстендил.

Видно от протокол за предаване на задържани лица е, че на 16.12.2011г. испанските власти са предали на българските представители В. Т.. В документа е записано, че предаването се извършва на основание, постановено от Централен разследващ съд номер едно на Национална Аудиенция въз основа на ЕЗА 79/09, заедно с придружаващи документи за времето, през което В. Т. се е намирал в място за лишаване от свобода, данни за произхода, протокол за екстрадиция, протокол за претърсване, обиск и изземване от 16.12.2011г.

Не е спорно, че ищецът е преведен в затвора в гр. *** на 19.12.2011г. за изтърпяване на наказанието като е условно предсрочно освободен.

С искане от 21.05.2012г. В. Т. е поискал възобновяване на наказателното производство на основание чл.423, ал.1 от НПК.

С разпореждане от 18.06.2012г. на заместник председателя на ВКС е отказано образуване на производство по възобновяване на нохд № 184/2005г.

на ОС-Кюстендил.

С молба от 07.06.2012г. В. Т. е поискал отново възобновяване на наказателното производство, по която също е отказано възобновяване на нохд № 184/2005г. на ОС-Кюстендил.

В хода на съдебното дирене са събрани гласни доказателства.

Разпитани са свидетелите Л., И. и В.Т., баща на ищеца. Първите двама познават ищеца от 20 години. Приятели са. Първият не го е виждал в периода 2005-2012г., защото В. Т. е бил в чужбина, а вторият го е виждал в този период в Мадрид за около два месеца. Това е било през 2006г. от средата на месец юни-юли до средата на август. Ищецът се намира в затвора в ***, където е бил в една килия в продължение на две години със свидетеля Л.. Свидателят И. знае, че са докарали В. Т. с ЕЗА, защото е осъден на 16 години затвор и му е ходил на свиждане. Ищецът е споделял, че е бил задържан в Испания и преведен в България. Правел е опити за възобновяване на делото, но молбата му е върната, защото е пропуснал бмесечен срок. Разказвал е, че в Испания е имал приятелка, установил се е да живее там и е работел. С нея са си пишели писма. Свидетелите заявяват, че у В. Т. има промяна в сравнение с това, което е бил преди. Сега е депресиран, на успокоителни таблетки, потиснат, притеснен, побелял, мълчалив. Бил е потиснат от това, че е в затвора и годините на присъдата. Свидателят Л. е излязъл от затвора през 2014г. Заварил е В. Т. там. Свидателят И. живее в Австрия. Последно е виждал ищеца през месец ноември 2014г. Трите свидания с него са били в рамките на 2014г. И двамата свидетели не знаят въз основа на какъв акт е бил задържан В.Т.. Той е бил осъждан преди това.

Свидателят В.Т. е баща на ищеца. Знае защо синът му е в затвора. За три години са се виждали пет пъти. Когато се видят си говорят, че се надява да се върне делото за преразглеждане. Синът му се е променил- отслабнал е, с бръчки и побеляла коса, станал е избухлив и изнервен. Според свидетеля има разлика в това как е изглеждал при първите свидания и сега. Адвокатът му е казал, че е пренебрегнал ищеца и не е обжалвал присъдата. Ищецът е бил притеснен от това, че не може да постигне нищо по преразглеждане на делото. Според свидетеля синът му е бил преведен в България от Испания през месец декември 2011г. Тогава са отишли с майка му за Нова година на първо свиждане. Според свидетеля синът му е знаел, че има влязла в сила

присъда още в Испания. Говорели са за възобновяване на делото. Не е знаел, че е обявен за общодържавно издирване. Сестра му е ходила на гости при него в Испания. Той се е бил устроил там. След като е разбрал, че делото няма да бъде възобновено се е променил. Не се е усмихвал, бил е потиснат. В. И. е бил адвокат на сина му по време на делото и не е обжалвал присъдата.

Съдът кредитира показанията на свидетелите като основаващи се на лични впечатления за фактите, които излагат. Тези на свидетеля В.Т. ги преценява при условията на чл.172 от ГПК, но ги намира за достоверни, тъй като не влизат в противоречие с показанията на останалите свидетели.

При събраните доказателства ОС- Благоевград е отхвърлил предявения иск.

При новото разглеждане на делото от САС е изискана и приета по делото Преписка П-8/10г. на ОП-Кюстендил.

Други доказателства не са ангажирани.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът приема, че предмет на въззивно разглеждане е иск с правно основание чл.4, пар.3 от ДЕС във р. с чл.4 от ЗОДОВ.

Въззивният съд се произнася служебно по валидността на първоинстанционния съдебен акт, по допустимостта му в обжалваната част, а по отношение на неговата правилност е обвързан от основанията, посочени в жалбата- чл.269, ал.1 от ГПК, с изключение на допуснато нарушение на императивна материалноправна норма.

При новото разглеждане на делото въззивният съд следва да съобрази задължителните указания, дадени с решение № 60271/21/22.02.2022г., постановено по гр.д. № 4776/16г. от ВКС, III г.о.

Разпоредбата на чл.4, пар.3 от ДЕС създава задължение за държавите-членки да вземат всички общи или специални мерки, необходими за гарантиране на изпълнението на задълженията, произтичащи от Договорите или от актовете на институциите на Съюза. На основание чл.5, ал.4 от Конституцията на РБългария нормите на общностното право са част от вътрешното право. Националните юрисдикции са длъжни да тълкуват разпоредбите на националното право, доколкото е възможно, по начин, който дава възможност те да се прилагат, така че да допринасят за прилагането на

общностното право. / Решение от 18.07.2007г. по дело C-119/05г./ Частноправните субекти, които черпят права от директния ефект на общностното право, следва да имат възможност по националното право да ги упражнят и защитят. Тези условия не могат да бъдат по-неблагоприятни от условията, приложими при подобни иски от вътрешноправно естество/ Решение от 16.12.1976г., Rewe 33/76/, Решение от 07.07.1981г., Rewe 158/80/. Принципът на отговорност на държавата за вреди, причинени на частноправни субекти от нарушаване на общностното право, за които те отговаря, е присъщ на системата на договора. Националната юрисдикция, в рамките на нейната компетентност, е натоварена с прилагането на разпоредбите на общностното право с осигуряването на пълното действие на тези норми и със защитата на правата, които са предоставени на частноправните субекти./Решение19.11.1990г. по дело C-6/90 , C-9/90/ В този смисъл Държавата отговаря за причинените вреди на частноправните субекти от съществено нарушаване на правото на ЕС. Частноправните субекти имат право на обезщетение, когато нарушената общностна норма има за предмет да им предостави права, нарушението е достатъчно съществено и има пряка причинно-следствена връзка между това нарушение и претърпените вреди./ Решение от 05.03.1996г. по дело C-46/93 и C-48/93/. Отговорността на Държавата не може да бъде ограничавана или изключвана в зависимост от публичния орган, допуснал нарушението при осъществяване на законодателната, изпълнителната или съдебната власт. В този смисъл държавата отговаря и за вреди, причинени на частноправен субект от дейност на правораздавателен орган, какъвто е съдът. В решението си ВКС е приел, че настоящото дело попада в обхвата на пар.6, ал.2 от ЗИДЗОДОВ. Затова всеки орган в системата на конституционно установените власти, допуснал нарушение на общностното право, от което са произтекли вреди за частноправните субекти, е легитимиран в процеса като процесуален субституент на Държавата при иск, основан на чл.4, пар.3 ДЕС. С оглед на приетото пасивно легитимиран да отговаря по предявения от ищец В. Т. иск е ОС-Кюстендил, доколкото той твърди вреди, които са му причинени от него поради нарушаване на правото на ЕС.

В исковата молба и в становището по чл.143, ал.2 от ГПК ищецът е заявил, че задържането му и предаването в България от властите на Кралство Испания е станало въз основа на ЕЗА от 2007г., а не от 08.02.2011г., поради

което не е могъл да се възползва от възможността на чл.4а от РР 2002/584/ПВР, изменено с РР № 2009/299/ПВР и двете на Съвета, както и че Окръжният съд не е оттеглил заповедта от 2007г. след влизане в сила на осъдителната присъда.

В решението на ВКС от 22.02.2022г. е поставен въпросът за съобразяване от въззивния съд на Рамково решение 2002/584 ПВР и Рамково решение 2009/299/ПВР, които имат задължителен характер като част от правото на ЕС при преценка на обстоятелствата, отнасящи се до издаването и изпълнението на ЕЗА. Първото рамково решение е следвало да бъде транспонирано до 31.12.2003г. Приетият ЗЕЕЗА като национално право е в сила от 04.07.2005г., което означава, че той е съобразен с РР 2002/584/13.06.2002г. относно ЕЗА. Двата документа са взети предвид при издаване на ЕЗА от 27.11.2007г. По съществен е въпросът за приложението на Рамково решение 2009/299 ПВР от 26.02.2009г., което трябвало да бъде транспонирано до 28.03.2011г. В чл.8, т.2 е посочено, че то се прилага от тази дата по отношение на признаването и изпълнението на решения, постановени в следствие на съдебен процес, на който заинтересуваното лице не се е явило. Транспонирането на последното рамково решение е станало с изменение на ЗЕЕЗА с ДВ бр. 55/19.07.2011г. Т.е. то не е могло да бъде съобразено към 08.02.2011г., когато е издадена ЕЗА от ОП- Кюстендил, поради това, че няма пряко действие, но е било приложимо към момента на изпълнението ѝ, независимо, че транспонирането на решението е станало след 28.03.2011г. в българското законодателство. Съгласно постоянната съдебна практика на СЕС държавата-членка, която не е приела в определения срок мерките за прилагане, изисквани от директива, респективно рамковото решение не може да противопостави на частноправните субекти собственото си неизпълнение на задължения, предвидени в решението. Така във всички случаи, когато разпоредбите на една директива/решение са безусловни и достатъчно точни по съдържанието си и в определения срок не са приети мерки по прилагане, позоваване на тези разпоредби е възможно срещу всички национални разпоредби, които не са в съответствие с директивата/решението; такова позоваване е възможно и ако посочените разпоредби уреждат права, които частноправните субекти могат да предявяват срещу съответната държава /Решение от 19 януари 1982 г. по дело Becker, 8/81, Recueil, стр. 53, точки 24 и 25, Решение от 19.11.1991г. по дело C-06/90 и C-09/90 Francovich). Поради

това ищецът може да се позове на чл.4а от РР 2002/584 ПВР като част от общественото право, от чието нарушаване за него са произтекли вреди към момента на изпълнение на издадената ЕЗА от 08.02.2011г.

По делото няма спор, че ответникът е издал ЕЗА от 27.11.2007г. с цел задържане на ищеца за провеждане на наказателно преследване. Уредбата на издаването на ЕЗА се съдържа в националното право в Закона за екстрадицията и европейската заповед за арест/ЗЕЕЗА/. В него, както и в общественото право няма предвидена възможност за оттегляне или отмяна на вече издадена ЕЗА. По отношение на нея са издадени Рамково решение от 13.06.2002г. 2002-584/ПВР относно ЕЗА и процедурите за предаване между държавите членки, изменено с Рамково решение №2009/299/ПВР и двете решения на Съвета. В тези два документа също няма предвидена процедура по оттегляне или отмяна на европейската заповед за арест, нито се съдържа уредба за това, кога тя губи своето действие. Според чл.3 от ЗЕЕЗА и чл.1, т.1 от РР 2002/584/ПВР ЕЗА е акт на компетентен орган на държава – членка на ЕС за задържане и предаване от друга държава- членка на търсено лице с цел провеждане на наказателно преследване или изпълнение на наказанието лишаване от свобода или на мярка, изискваща задържането му. Тя се издава за конкретни деяния, които определят нейния обхват. ЕЗА се издава от компетентния орган на държава – членка във връзка с три точно и изчерпателно изброени цели. Поставя се въпросът дали при осъществяването на тази, за която е издадена, ЕЗА губи своето действие или е необходим друг акт на издалия я компетентен орган за оттеглянето или отмяната ѝ. С решение от 13.01.2021г. на СЕС по дело C-414/20 е прието, че съгласно член 1, параграф 1 от Рамково решение 2002/584 целта на механизма на европейската заповед за арест е да бъде възможно задържането и предаването на издирвано лице, така че с оглед на целта, преследвана с това рамково решение — извършеното престъпление да не остане ненаказано и това лице да бъде преследвано или да изтърпи наложеното му наказание лишаване от свобода (решение от 6 декември 2018 г., ИК (Изпълнение на допълващо наказание), C-551/18 PPU, EU:C:2018:991, т. 39). От това следва, че след като издирваното лице е било задържано, а впоследствие и предадено на издаващата държава членка, европейската заповед за арест по принцип е изчерпала правните си последици, с изключение на последиците от предаването, които са изрично предвидени в глава 3 от Рамково решение

2002/584, и че предвид присъщите на механизма на европейската заповед за арест рамки, последната не представлява правно основание за задържане на издирваното лице в издаващата държава членка. Това означава, че когато издадената ЕЗА е постигнала целта си и лицето е задържано и предадено на издаващата държава, тя губи своето действие. Когато не е изпълнена и наказателното преследване в съдебната фаза е продължило без подсъдимото лице ЕЗА ще изгуби качеството си на правно основание за задържане и предаване на лицето, тъй като има влязла в сила присъда. Целта за предаване за наказателно преследване вече е отпаднала. С издаването на нова ЕЗА за изпълнение на присъдата за изтърпяване на наказание лишаване от свобода първата ЕЗА преустановява действието си. В националното или общностното право не е предвиден изричен акт, с който да стане това. Неоттеглянето на ЕЗА от 27.11.2007г. от ОС-Кюстендил не е нарушаване на общностното право, включително съществено, от което бездействие да са произтекли вреди за въззивника. Ответникът като компетентен орган да издаде ЕЗА съгласно чл.56, ал.1, т.2 от ЗЕЕЗА, няма задължение нито по националното, нито по общностното право, да издаде последващ акт, с който да оттегли и да обяви, че вече издадена от него ЕЗА е загубила действието.

Видно от преписка П-8/10г. на ОП-Кюстендил е, че с писмо рег. № Л-23228/05.12.2011г. на МВР, Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ е посочено, че от Бюро СИРЕНЕ на Кралство Испания са уведомили, че В. Т. е задържан на 05.12.2011г. и изисква ЕЗА, която да се изпрати като е посочен адресата, както и номер на факс. От приложен документ на л.25 към прокурорска преписка П8/10г. е видно, че ОП-Кюстендил е изпратила по факс ЕЗА от 08.02.2011г. на 06.12.2011г. на испанският компетентен орган. Тези два документа не са опровергани от други доказателства по делото и не са оспорени от страните досежно удостовереното в тях. Аргумент в тази посока е Постановление на прокурор от ВКП, отдел „Международно сътрудничество“ от 13.12.2011г., в което изрично е посочено, че предаването на българските власти на В. Т. следва да се извърши въз основа на ЕЗА от 08.02.2011г. Тя е издадена за изпълнение на наказание лишаване от свобода по влязла в сила присъда. Без правно значение за настоящото дело е на какво основание компетентният орган на издаващата държава Кралство Испания е взела решение за предаването на лицето, тъй като се претендират вреди от нарушаване на общностното право

на българския съд. Последният не е допуснал такова като не е оттеглил издадената от него ЕЗА на 27.11.2007г. Видно от протокола за предаване на задържани лица от 16.12.2011г., съставен на испански език и преведе на български език, съдържащ се в приетата пред въззивния съд прокурорска преписка и съпътстващите го документи е, че В. Т. е бил задържан на 15.04.2009г. до 19.05.2009г., и на 08.12.2011г. до 16.12.2011г. на основание ЕЗА 79/09 от Централен разследващ съд, както и че предаването се извършва въз основа на нея.

Като аргумент, че задържането на В. Т. е станало на основание издадената от ОП-Кюстендил ЕЗА от 08.02.2011г. е писмо с рег. № А-6993/21.04.2011г., изходящо от МВР, Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ се установява, че ищецът е регистриран в ШИС на основание ЕЗА, издадена от испански съд, както и от България с № W000000000786100001 с цел екстрадиция на основание ЕЗА № П-8/10 от 08.02.2011г., издадена от ОП-Кюстендил. Съгласно чл.26 от Решение 2007/533/ПВР на Съвета от 12.06.2007г. относно създаването, функционирането и използването на Шенгенската информационна система /ШИС/ от второ поколение, данните относно лицата, издирвани за арест с цел предаване въз основа на ЕЗА, се въвеждат по молба на съдебния орган на подаваща държава- членка. Съгласно чл.27, т.1 подаващата държава членка въвежда в ШИС II копие от оригинала на ЕЗА. Затова всяко подаване на сигнал в тази система, което съдържа всички посочени в чл.8, апр.1 от РР за ЕЗА данни, се счита за равносилно за ЕЗА.

Твърдението на жалбоподателя, че поради предаването на основание ЕЗА от 2007г. на 16.12.2011г. не е могъл да се възползва от правата си, които му дава пар.4а от РР 2002/584ПВР, изменено с РР 2009/299ПВР е неоснователно. Решение по дело С-399/11 на СЕС, Melloni, пар.4а от РР 2002/584 ПВР предвижда по същество в б. „а“ и б. „б“, че след като задочно осъденият своевременно е бил уведомен за насрочения съдебен процес и е бил уведомен за възможността за постановяване на решение, ако не се е явил на съдебния процес или че след като е бил уведомен за него е упълномощил защитник, който да го защитава, изпълняващият орган е длъжен за извърши предаването на това лице, поради което няма възможност да подчини предаването на възможността за повторно разглеждане в негово присъствие.

Не може да се обвързва изпълнението на ЕЗА, издадена с цел изпълнение на присъда с условието тя да може да се преразгледа от издаващата държава/ Р № 329/01.07.2013г. по н.д. № 1111/13г., ВКС, III н.о./ В приложеното наказателно дело № 184/2005г. на ОС-Кюстендил, постановил присъдата в задочно производство по отношение на В. Т. се съдържат доказателства, от които се установява, че той е бил уведомен лично за започналото наказателно преследване и не се е явил при разглеждането му. Гаранциите, с които РР 2002/584 ПВР свързва изпълнението на ЕЗА, могат да се детерминират в три категории: гаранции за справедлив наказателен процес, предвидени в ЕКЗПЧОС, както и от други инструменти на европейското право; гаранции, предназначени за наказателно сътрудничество само между държавите членки; гаранции, предвидени в самата ЕЗА. Гаранциите са свързани с основните права на обвиняемите: правото на правна помощ, право на превод за лица, които не могат да разберат смисъла на производството, специални комуникации за лица, които не са граждани на държавата на съдопроизводството./д-р П. Панова, „Европейска заповед за арест“, изд.2009г./ Правата на В. Т. в наказателното преследване в съдебната фаза не са били нарушени, тъй като той е имал назначен защитник съобразно чл. 94 от НПК. Не са налице предпоставките на чл.4а от РР 2002/584 ПВР за отказ на изпълняващата държава членка да изпълни ЕЗА, издадена от българския компетентен орган. По делото не са събрани убедителни доказателства, установяващи, че В. Т. се е установил трайно в Кралство Испания, полагал е труд по трудово правоотношение или друга законна дейност, от която е получавал доходи. В тази връзка разпитаните свидетели преразказват казаното от въззивника. Те нямат преки впечатления за начина му на живот в Кралство Испания, включително и свидетеля И., който го е виждал в страната за период около два месеца. Затова не може да се приеме, че е нарушено правото му да поиска изтърпяване на наказанието в изпълняващата държава. Според чл.4, пар.6 от РР 2002/584 ПВР е предвидена възможност за отказ да се изпълни издадена ЕЗА, ако изпълняващата държава – членка поеме изпълнението на присъдата. Това зависи изцяло от нея и не е право, предоставено на осъденото лице, чието предаване се иска.

Настоящата инстанция като разгледа всички твърдения и възражения, релевирани в процеса и обхванати от предмета на спора, като прецени всички приети доказателства по отделно и в тяхната съвкупност, намира, че

ответникът ОС-Кюстендил не е допуснал нарушение на общественото право и по- конкретно на чл.4а от РР 2002/584 ПВР чрез действие или бездействие, от което да са произтекли твърдените от ищеца неимуществени вреди.

Предявеният иск е неоснователен.

Обжалваното първоинстанционно решение трябва да се потвърди поради идентичен краен резултат.

По разноските.

На жалбоподателя не се дължат разноски за настоящата инстанция.

На ответника се дължат разноски от 1000лв. за производството пред САС.

Той не е направил такива за производството пред ВКС, поради което не следва да му се присъждат.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 5418/24.11.2015г. на ОС-Благоевград, ГО, 8 състав, постановено по гр.д. № 227/14г.

ОСЪЖДА В. В. Т., ЕГН ***** със съдебен адрес: гр. П., ул. „Х. К.“ № 1, Делови център Пловдив, ет.6, офис 606 чрез „Адвокатско дружество Е. и партньори“ - чрез адв. Б. да заплати на Окръжен съд- Кюстендил, гр. Кюстендил и със съдебен адрес: гр. Дупница, ул. „Солун“ № 2 чрез адв. М. Т. 1000лв. / хиляда лева/ разноски по делото пред САС.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщението до страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____